

TES
GERITSEN
KLUB
MEFISTO

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Tess Gerritsen

MEPHISTO CLUB

Copyright © 2006 by Tess Gerritsen

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Nilu i Meri

„I uništi sve duhove grešne, i decu nadzirača,
jer ogrešiš se o ljudski rod.“

– Knjiga Enohova X:15
drevni jevrejski tekst, II vek p. n. e.

JEDAN

Delovali su kao savršena porodica.

To je dečak mislio dok je stajao pored očeve rake, dok je slušao najmljenog propovednika kako iz Biblije čita prazne hvalospeve. Tog toplog i vlažnog junskog dana tek su se malobrojni okupili da se poslednji put oproste s Montagjuom Solom, ne više od desetak ljudi, a među njima nekolicina za njega potpunih neznanaca. Proteklih šest meseci proveo je u internatu, i danas je neke od tih ljudi video prvi put u životu. Većina ga nije ni najmanje zanimala.

Porodica njegovog strica, međutim – oni su ga veoma zanimali. Njih je vredelo proučavati.

Doktor Piter Sol veoma je ličio na svog pokojnog brata Montagjua, mršav, intelektualac, s naočarima zbog kojih je podsećao na sovu, s proređenom smeđom kosom koja najavljuje neizbežnu skorbu ćelavost. Njegova žena Ejmi imala je okruglo, milo lice i neprekidno je upućivala kratke, napete poglede svom petnaestogodišnjem sinovcu, kao da čezne da ga snažno zagrlji. Njihov sin Tedi, desetogodišnjak, bio je mršavko

s dugim rukama i nogama. Mali klon Pitera Sola, nosio je čak i iste naočari, zbog kojih je i on ličio na sovu.

Na kraju je tu bila i kćerka, Lili. Šesnaest godina.

Pramenovi njene kose izvukli su se iz konjskog repa i sada su joj se od vrućine zalepili za lice. Izgledala je kao da joj je neprijatno u crnoj haljini i nemirno se premeštala napred-nazad, kao ždrebe koje hoće da pobjegne. Rasteruje dosadne insekte, i čini se da bi radije bila bilo gde nego na ovom groblju.

Izgedaju tako normalno, tako prosečno, mislio je dečak. Tako različito od mene. Onda se Lilin pogled iznenada ukrstio s njegovim i on zadrhta od iznenađenja. Od međusobnog prepoznavanja. U tom času gotovo da je osetio njen pogled kako prodire u najmračnije naprsline njegovog mozga, kako ispituje sva ona tajna mesta koja niko drugi nikada nije video. Koja im on nije dozvoljavao da vide.

Uznemirio se i skrenuo pogled. Onda se usredsredio na druge ljude koji su stajali oko groba: domaćicu njegovog oca, advokata, dvoje komšija. Obični poznanici koji su tu iz pristojnosti, a ne zbog bliskosti. Znali su Montagjua Sola kao tihog naučnika koji se nedavno vratio s Kipra i koji je dane provodio baveći se knjigama, mapama i krhotinama grnčarije. Nisu ga istinski poznavali. Baš kao što nisu istinski poznavali ni njegovog sina.

Služba se napokon okončala i okupljeni su pošli ka dečaku, poput amebe koja se sprema da ga obuhvati sažaljenjem, da mu izjave najiskrenije saučešće što je ostao bez oca, i to tako brzo po povratka u Ameriku.

„Bar imaš ovde rodbinu da ti pomogne“, rekao je propovednik.

Rodbinu? Da, pretpostavljam da ti ljudi jesu moja rodbina, pomislio je dečak, dok je majka gurkala malog stidljivog Tedija da mu priđe.

„Ti ćeš sada da budeš moj brat“, rekao je Tedi.

„Stvarno?“

„Mama je spremila sobu samo za tebe. Odmah pored moje.“

„Ali ja ću da ostanem ovde. U kući svog oca.“

Tedi je zbunjeno pogledao majku. „Zar on neće doći kod nas?“

Ejmi Sol brzo reče: „Dušo, ne možeš baš da živiš sam. Imaš samo petnaest godina. Možda će ti se u Pjuritiju dopasti pa ćeš poželeti da ostaneš kod nas.“

„Moja škola je u Konektikatu.“

„Da, ali se školska godina sada završila. Ako u septembru budeš hteo da se vratiš u internat, naravno da ćeš moći. Ali ćeš leto provesti kod nas.“

„Neću ovde biti sam. Moja majka će doći po mene.“

Usledi dugačka tišina. Ejmi i Piter se zгледаše i dečak je znao šta misle. Majka ga je ostavila pre mnogo godina.

„Ona *zaista* dolazi po mene“, bio je uporan.

Stric Piter blago reče: „Sinko, razgovaraćemo o tome kasnije.“

Dečak je noću budan ležao u krevetu, u gradskoj kući svoga oca, i slušao tihe glasove strica i strine odozdo iz radne sobe. Iz iste one radne sobe u kojoj je Montagju Sol proteklih meseci radio na prevodu svojih krutih fragmenata papirusa. Iz iste radne sobe u kojoj je, pre pet dana, doživeo moždani udar i srušio se za stolom. Ti ljudi ne bi trebalo da su tu, među dragocenostima njegovog oca. Oni su uljezi u njegovoj kući.

„Pitere, on je još dete. Potrebna mu je porodica.“

„Ne možemo na silu da ga odvučemo u Pjuriti ako neće da pođe sa nama.“

„Dete od petnaest godina ne može da bira. O takvim stvarima odlučuju odrasli.“

Dečak je ustao iz kreveta pa se iskrao iz sobe. Odšunjao se niz pola stepenica da prisluškuje razgovor.

„U stvari, koliko je on odraslih ljudi uopšte upoznao? Tvoj brat se baš i ne računa. Bio je toliko unet u svoje zavojе mumija da verovatno nikada nije primetio neko dete da trčkara okolo.“

„Ejmi, to nije fer. Moj brat je bio dobar čovek.“

„Dobar ali izgubljen. Ne mogu da zamislim kakva žena bi uopšte pomislila da ima dete s njim. I da onda ostavi dete da ga Monti sam podiže? Jednostavno ne razumem ženu koja bi to uradila.“

„Monti se nije pokazao loše kao otac. Dečak je odličan učenik.“

„Znači ti po tome ceniš ko je dobar otac? Po tome što mali ima dobre ocene?“

„I lepo je vaspitan. Vidiš kako se dobro držao na sahrani.“

„U šoku je. Jesi li danas na njegovom licu video bilo kakvu emociju?“

„I Monti je bio takav.“

„Hladan, hoćeš da kažeš.“

„Ne, intelektualan. Logičan.“

„Ali ti sigurno duboko u sebi *znaš* da dečaka boli. Dođe mi da se rasplačem jer je njemu sada toliko potrebna majka. Kako samo tvrdi da će ona doći po njega, mada dobro znamo da neće.“

„Ne znamo to.“

„Nismo je nikada ni upoznali! Monti nam je samo jednog dana pisao iz Kaira da mu se rodio sin. Otkud znamo, mogao je i da ga nađe u trsci, kao malog Mojsija.“

Dečak je čuo kako je iznad njega škripnuo parket, pa je pogledao ka vrhu stepenica. Zapanjio se kada je video svoju sestru Lili kako preko ograde netremice gleda u njega.

Posmatrala ga je, proučavala, kao da je on neko egzotično stvorenje kakvo nikada ranije nije srela, pa sada procenjuje je li opasno.

„Oh!“, uzviknu strina Ejmi. „Pa ti si budan!“

Strina i stric su izašli iz radne sobe i stali u podnožju stepenica, gledajući ga odozdo. Izgledali su pomalo uzrujano zbog mogućnosti da je čuo čitav njihov razgovor.

„Jesi li dobro, dušo?“, upita Ejmi.

„Jesam, strina Ejmi.“

„Mnogo je kasno. Bolje da se sad vratiš u krevet.“

On se međutim nije pomerio. Stajao je na stepenicama još jedan čas, pitajući se kako bi bilo živeti s tim ljudima. Šta bi mogao od njih da nauči. Tako bi leto moglo biti zanimljivo, sve dok majka ne dođe po njega.

Rekao je: „Strina Ejmi, ja sam odlučio.“

„Šta si odlučio?“

„Gde želim da provedem ovo leto.“

Smesta je pretpostavila najgore. „Molim te da ne prena-
gljuješ! Naša kuća je baš lepa, nalazi se na samoj obali jezera,
a imaćeš i sopstvenu sobu. Bar dođi da vidiš pre nego što
odlučiš.“

„Ali odlučio sam da dođem kod vas.“

Njegova strina je začutala, načas zbunjena. Onda joj je osmeh ozario lice, pa je požurila uz stepenice da ga zagrli. Mirisala je na dav sapun i brek šampon. Tako prosečno, tako obično. Onda ga je osmehnuti stric Piter srdačno pljesnuo po ramenu, bio je to njegov način da poželi dobrodošlicu novom sinu. Njihova dobrodošlica bila je poput mreže od šećerne pene, uvlačila ga je u njihov svet, gde je sve ljubav, svetlost i smeh.

„Deca će biti oduševljena što dolaziš kod nas!“, rekla je Ejmi.

Pogledao je uz stepenice, ali Lili više nije bila gore. Neprijetno se odšunjala. Nju ću morati da držim na oku, pomislio je. Jer ona već drži mene na oku.

„Sada si deo naše porodice“, rekla je Ejmi.

Dok su se zajedno penjali, već mu je pričala o planovima za leto. O svim mestima na koja će ga voditi, o svim poslasticama koje će mu spremati kada se vrate kući. Zvučala je srećno, čak i oduševljeno, kao majka s novorođenom bebom.

Ejmi Sol nije imala pojma šta će dovesti kući sa sobom.